

търбува да ни причини извѣстнето за нашето освобождение.

« Стойте нѣми, каза ни директорътъ на полицията; чяхахъ да ви видѣж прѣнесени отъ радостъ. »

Азъ му отговорихъ : « Засвидѣтелствувайте, молиж ви, признателността ни къмъ императорътъ; нѣ ако не рачѣжтъ да ни даджтъ извѣстия отъ домородството ни, не ни е възможно да не ни е страхъ, че сме изгубили толкосъ драги лица. Тая неизвѣстность ни съсипва, дори и на тоя чясъ, който търбуваше да бжде чясътъ на най голѣмата радостъ. »

Тогази той даде на Марончели едно писмо отъ брата му, което го успокои. За мене, той ми рече, че нѣма нищо да ми даде отъ страната на домородството ми; и туй ме направи да се боѣж още по много да не бжде му се случило нѣкое нещастие.

Сѣтихъ той притури : « Върнете се въ вашята стая, и третиятъ затворникъ, когото простихж, не ще се забави да доде при васъ. »

Оттеглихми се, и чяхахми съсъ нетърпѣнье тоя трети затворникъ. Намъ ни се ищеше да ги видимъ сичкитѣ да доджтъ; и съсъ сичко това, не можяше да има повече отъ единъ. « Да можяше да бжде стариятъ Мунари! или тоя, или оня! » Нити единъ нѣмаше, за когото да не желаемъ.

Най послѣ вратата се отворихж, и видѣхми, че другарятъ ни е Г. Андрея Тонели, отъ Брешчия.

Прѣгърнѣхми се. Не можяхми веке да обѣдвами.

Стояхми чякъ до вечерята да приказуваме, да оплаквами ония, които оставахж. Като се мръкнѣж, директорътъ на полицията доде да ни извлѣче отъ това сѣдалище на скърбѣта. Сърдцето ни се нараняваше, като минавахми прѣдъ тъмницата на толкосъ